

«... Kā atgriežas sena dziesma
un saule, un mēness.
Savas bērnības krastā atgriezies vēl!»

MONIKA ZARIŅA /1931 – 2008/

MONIKA
ZARIŅA

PRIEVĪŠU
RAKSTI

© Monika Zariņa 1965
© Eraksti 2022
22 lpp./ ~ 0,16 MB

PRIEVĪŠU RAKSTI

Tumši un gaiši putni
pametuši
prievīšu rakstus
pie mana loga.

Es kaisu druskas,
lai tie atkārtotos vēl.

izdziedātu dziesmu un izdegušu sauju pelēkās pēdas,
es jūs aicinu un saucu
pie sava loga,

lai vasaras atmiņas
neiesniedz.

TAI DIENĀ JŪRAI . . .

Tai dienā jūrai bija zilas, smaidošas acis
un viļņi kā neviļus glāstīja krastmalas smiltis.
Jūrai bija gaiši zilas, smaidošas acis . . .

Vien brīdi varēju mierīgi debesīs vērties,
Tad sejā bij saule, saule!

Tik spožā gaismā bij jāaizver acis,
Jo trīcēja lūpas un trīcēja sirds —
Kā vilnis dreb, skarot krastu, kā vētrā krasts!

PIE JŪRAS

Jūra, jūra, ziedi man šodien, ziedi
kā ābele, ziedi kā ieva, jūra, ziedi!
Jūra mani atveda šeit no sveša krasta,
Jūra mani atveda uz bērnības zemi;
Gluži kā «Aijā žūžū» tik viegli, tik maigi —
Lūk, es stāvu Dzintara jūras krastā!

Jūra, jaunību tu man atdevi,
Tagad ziedi, jūra, un dziedī, un priecājies —
līksmojies reizē ar mani!

Un jūra smējās.
Jūrai bija gaiši zilas, smaidošas acis.

Jūrmalas smilts, tik maiga, tik silta,
glaudās pie kakla, pie vaiga, pie lūpām —
jūrmalas smilts man rokās, sirdī un matos!

Es nometu kurpes un skrēju,
un jūra smējās — jūra priecājās jaunības priekā;
un vējš man sapina matus kā senās dienās,
kad kalna galā es stāvēju baskājaina un jauna.
Vējš zināja manus sapņus, vējš man sekoja
pāri jūrām un zemēm, un atgriezies virpuļoja
smiltīs, zālē un matos.

Saule lika aizdarīt acis.
Arī bērības zemē saule liek aizdarīt acis —
bet pāri mirdz debess zilums, un smilts top karsta.

Tad iešalcās priedes un nopūtās jūra —
laime, kā debesu zilums, ir īslaicīga.
Es dzirdēju čukstus
un nespēju aizturēt karsto straumi,
kas plūda pār vaigiem un lūpām
ar jūras un asiņu garšu.

Ēna!
Saulei priekšā aizgāja ēna.
Vai milzu putns izpleta tumšus spārnus?
Ēna!
Es raudzījies jūrā, bet arī jūras
smaidošām acīm bij pārvilkta ēna.

Ēna kā veca čigāniete, kā sensenu laiku burve un vārdotāja
aizsedza debesu zilumu, aizsedza sauli, jaunā zīlētāja!
Viņa aizsedza sauli un atņēma jūrai smaides.
«Kādēļ tu bērības krastu vajā un baidi?»

«Laime ir īsa, meit, kaut acīs tev lepnums un spīts,
un tādēļ tev teikšu, kad atausīs zilpelēks rīts,
ausi tu atkal kājas un dosies — kur saule riet.
Laime ir īsa, meit!»

Vējā ēnu projām trauc.
Vējš vēju palīgā sauc un virpuļu virpuļiem
smiltis jauc, un, lūk, jūra sāk ziedēt!
Vispirms tik maigi kā ābele kautra,
tad pārvēršas ziedošā ievā un sajauc prātus un šalc.

Šalc jūra, šalc priedes, šalc asinis,

un pamostas nepadošanās spīts.

Trūkst dzintara krelles — kā vēlējums īss,
tas zīlējums — sapnis un asaras . . .

Mazus, gaišus gliemežu vākus
jūra skalo,
saule balina.

Vējš smiltis no matiem purina čukstot:
Es aizklāšu tavas pēdas,
neviens ēna tās nesameklēs,
tu varēsi atgriezties vēl —
Kā atgriežas sena dziesma
un saule, un mēness.
Savas bērnības krastā atgriezies vēl!

Es atstāju jūru un vēju
un devos pa rasainu ceļu,
kur Daugava mierīgi plūst.

Līču loču pa skujainu taku
peld mēness un iededz lēpju lapas,
un laipu tilts līgani lokās.

Šeit ūdensrozes sniedz mitras rokas,
ar siltu dvasu mauj ganībā govīs
un zeme smaržo pēc Jāņu nakts.

Es eju, un pirksti man tiecas aizskart
ik zāles stiebru Daugavas līcī —
tik maiga kā līgava šonakt ir zeme.

Pilsētas uguņi Daugavu rotā,
vēlīnu airu čuksti
aizskar krastu
kā skuju spilveni basu kāju soļus.

Vasaras nakts kā mīlestība —
gaiša un īsa,
un silta kā atvadu skūpst.

No rīta —
pelēkā miglā tinusies Rīga,
bet lēcošā saule
auž zeltainus prievīšu rakstus
augstāko torņu galos . . .

RĪGAS VĀRTI

«Kas grib darīt labu, tas kladzina pie vārtiem;
Kas mīl, tas atrod vārtus atvērtus.»

Rabindranats Tagore

Tavas krāsas un skaņas ir kā nezināmi pieskārieni, kā
varavīksnu tilti no iepriekšējām dzīvēm.
Nav tāda laika, kurā es neesmu bijusi, mana piedzimšana
un nomiršana neizsaka nekā. Tādēļ mēs nebijām sveši
arī tad, kad jūra mūs pirmo reizi izskaloja krastā,
kad pirmo reizi mēs kļuvām priežu sveķi un dzintars,
un gliemežu vāki. Mēs nebijām sveši arī tad, kad
mūs sadalīja miljonos smilšu graudos. Mēs nepazudīsim,
jo mūsos ir visi pirmsākumi. Lūk, smaidošā jūra ir
mūsu acīs, kurās zied dzīvība. Mēs nekad nepazudīsim
viens otram, arī tad, ja aizietu katrs uz savu pusi.
Mums vienmēr būs jāsatiekas.
Bet mūs pārsteidza visu vārtu atvēršanās!

Tavs klusums ir jūra, kurā nogrimst mani kuģi. Tavi
vārdi ir balti putni, kas, aizskarot ar savu spārnu galiem,
liek man nodrebēt. Tavi vārdi ir dzīvi kā glāsti, un
es pakļaujos viņu aizsardzībai. Tavi vārdi pasargā mani
no ziemas.

Ko lai tev dāvinu mūsu tikšanās, mūsu dzimšanas dienā?
Jau divdesmit gadus es audzēju rozes, tās vienmēr
izbeidz ziedēt. Jau divdesmit gadus vasara nāk un aiziet.
Vai drīkstu tev dāvināt šo savu pēdējo dienu?

Kādēļ mēs lasām zīmes un zīlējam laimi? Kādēļ mēs
neklausām savām sirdīm, bet velkam strīpas un krustus
un prasām «jā» vai «nē»? Katrs mūsu solis un kustība
nozīmē dzīvošanu. Mūsos ir visu nākamo paaudžu sapņi.

Saule piedzimst austrumos, un migla paceļas no Rīgas.
Ap mums mostos pilsēta, dzīve un cilvēku sirdis.
Ne brīdi mums nebija jāšaubās. Saules gaisma pieder zemei,
un mūsu siltums ieplūst dzīvē ap mums.

Tikai uz brīdi tev acīs bij bailes, tikai uz brīdi tu
aizmirsi ticēt, kad, ejot pa saulaino taku, nogriezāties
ēnas pusē. Tikai uz brīdi tu apmaldījies un man,
svešīnieci, prasīji ceļu.

Es tagad skatos ar tavām acīm un redzu savu garo ceļu —
tavas acis man liek redzēt daudz tālāk. Neatstāj mani

šai ceļā, jo tavas acis man lika iet.

Kad esmu aizmirsusies, tu mani atmodini. Tu manam augumam atdod kustības un lūpām — vārdus. Kad biju pazudusi, tu mani atradi šinī pēdējā dienā.

Vai tas bija vējš, kas man glāstīja matus, vai tā bija saule, kas uzlika siltu roku uz mana pleca? Smiltis dega zem kājām, un jūra smaidīja zilu, priecīgu smaidu. Zils prieks piepildīja apvārsni.

Es dzīvoju it kā pēdējo reizi . . .

Mana Rīga, es dzīvoju tikai vienu vienīgu reizi!

Šūpojos tavā vasarā kā lieldienu šūpolēs — augstu, augstu, man nav vairs bailes krist!

Vai esmu atnākusi par vēlu? Mīlestība neskaita gadus —

Kā gan lai sevi atskaitu nost? Kā lai atdalī sevi no sevis?

Es dzīvoju it kā pēdējo reizi . . .

Es jūtu, ka manā priekšā atveras vareni vārti un es nebaidos ieiet.

Pasaule mūs savienoja, jo mēs no pasaules bēgam.

Mēs kļuvām nevainīgi, jo piedevām pasaules grēkus.

Mēs padevāmies, mēs atdevām visu, kas mums šinī dzīvē dots, iegūstot uzticību.

Mūsu acis kļuva degoši ezeri, mēs redzējām cauri laikmetu tumsai, bet mūsu valoda sapinās vārdos — patiesību nespējām izteikt. No vārdiem tapa dziesmas un teikas, bet mūsu lūpās skanēja asiņu ritmi.

Tikai tad, kad kauss ir iztukšots, to var piepildīt līdz malām, un tikai no skaidra avota var tam ļaut plūst pāri!

Vareni plaši atveras vārti mūsu dzīves, mūsu vasaras pēdējai dienai . . .

Es aizgāju pirms gāju putniem un atvadījos no jūras, pirms tās zilums bija beidzis smaidīt. Mana aiziešana bija viegla kā miglas pacelšanās virs Rīgas.

Pēc saules lēkta visās ielās mirdzēja rasa . . .

VASARA

Magones zied.
Sapņu graudi sabira
plūcējas rokā.

VASARAS LIETUS

Līst,
 līst,
 līst!
Zelta lāses,
 piena lases,
 sudrabotas zvaigžņu lāses!
Aveņu un jāņogas
nobirušas tā kā pogas.
 Saule meža malā brien,
 mēness ābeļdārzā skrien.
Pirtiņai zvaigžņota
cepure uzlikta.
 Vējš ap laukiem sasien mezglus,
 bērim migla uzliek seglus.
Meža malu apburto
jāņtārpiņi apgaismo.

VECĀ DZIESMA

Gāju uz avotu ūdeni smelties,
gāju uz avotu nodzerties.

Satiku puisi kā senā dziesmā;
satiku puisi un apstājos.

«Uz kurieni iedama?» vaicāja pirmais
un dažus soļus panāca līdz.

«Vai ceļu zini?» jautāja otrais,
«Vai zini, kur ūdens vissaldākais?»

«Es zinu, kur avots, kur ūdens dzidrais,
kur slāpes var dzesēt un mazgāties,

Bet nākusi esmu ar tukšām rokām,
Man zaļā krūze aizmirsusies.»

Teic pirmais: «Ja nāci tukšām rokām,
tad eju, jo nezinu padomu dot.»

Bet otrais nāca uz avotu līdzī
un abām plaukstām ūdeni smēla,

Jā, otrais nāca un ūdeni smēla,
pats dzēra un dāvāja arī man.

«No tavām rokām un lūpām
tiks arī citiem, lūdzu, ņem.

Bet aizejot aizmirsti zaļo krūzi,
jo viņas laikam ir pienācis gals.»

Es gāju uz avotu ūdeni smelties
bez krūzes, bez zaļās krūzes.

Kā senā dziesmā es satiku puišus,
No viena šķīros, no otra — nekad!

IEVA

Pavasaris!

Mostoties ar putnu dziesmām un līksmi
saulē raugoties,
aptveru —
esmu pārvērsta ieva!
Ne sieva,
kas mūžības dārza kautrību nepazīst,
bet ieva,
kas ziedu pārpilnībā gatves galā pie sētas slīgst!

Ak cilvēcība!
Cik grūti tev būtu šo nastu nest!
Bet es, kas man prātā?
Eju kopā ar brūnajām bitēm «kas dārzā».
Ieva man vārdā!

Vēju šalkas valdzina mani
vairāk kā mūžības alkas.
Lakstīgalas var dziedāt
vai nedziedāt,
bet ja kādam pavasaris jūtas devis,
tam prātu atņemu nost

un ziedus, un saldmi dodu
no sevis.

KLUSUMS DZIED

Klusums dzied
kā meža roze.
Saule izdzer jūtas.
Skaļāk par klusumu,
dzīvāk par elpu
bezvārdu domas skan.

TĒRAUDA SIRDS

(Izlasot Imanta Auziņa dzejoli)

Arī man
laikam tomēr
būs tērauda sirdi jākaļ.
Lai top cieta —
tad ļaužu vārdos un pieskārienos
nejūtīšos tik viena!
Lai nebīstas tā no vēsuma un vienaldzības,
lai nesalūst no mīlestības!
Tēraudā gribu sirdi sev darīt
un tad kā cietu, spožu nieku
citiem valkāšu par apbrīnu un prieku.
Varbūt pat lepna kļūšu un stipra?
Bet kādu zemi aršu,
kādu zeltu rakšu
ar savu tēraudu krūtīs?
Rīga dimd, Rīga dimd, kas to Rīgu dimdināj?
Trejdeviņi bāleliņi Rīgai košu pūru kaļ, —
Nemiet manu spožo sirdi, lieciet Rīgas pūriņā!

PĪLĀDŽU VASARA

Teic ļaudis: būs ziema barga,
Šovasar sili un birzis
Un visi Latvijas novadi
Rūgti saldās pīlādžu ugunīs deg.

Mana pīlādžu vasara krāšņā,
Kā reibinošs dzēriens tu rūgsi

Un stipra, un salda kļūsi
Dzimtenes atmiņu vīnā!

No tevis pa pilienam dzeršu,
Un baudīšu baudīšu,
Atmiņu dzērienā tverto,
Jūras un priežu dvesmu.

RETUMS

Ne pastmarkas krāju,
bet sapņus —
tos skaistākos,
nepiepildītos —
zīmēju tos uz baltām un pelēkām
parasto dienu lapām.

Jaunos lieku pie veciem,
un kopā tie veido neparastu
manu ikdienu rakstu.

Šodien,
senos krājumus vētot,
sastapu sapni, kas teica:
«Laiks mosties!
Ar vaļējām acīm var atburties
dzīvē no sapņošanas!»

Un sapņi izbalēja
un pazuda no manām dienu lapām.

LONDONAS BALOŽI

Londonas baloži — pārvērtās
kliedošas vārnas.
Tralalgāras lauvas
kļuva par ērmiem,
kas, zobus nīrgdami, indi spļauj.
Svētā Mārtiņa baznīcas kāpnēs
nomelnotās dvēseles
kā govīs mauj.
Saule sarkanzaļa virs strūklakām
ķēmīgi dej.
Kā klauns, kas smeļ
par vientiesīgo pūli.

Lūk, pilsēta slavenā!
Lūk, pasaules sirds!

UZDRĪKSTĒTIES . . .

«Dvēsele mostas un izbrīnā redz
zelta atslēgas savā trauslajā rokā . . . »
Viljams Bleiks

Jūs uz mani skatāties izplestām acīm.
Vai ir kas mainījies?
Pirms brīža jūs pagājāt garām —
neredzot.
Dienām un gadiem jūs gājāt,
neredzēdami, nedzirdēdami,
bet pēkšņi jūs uztrauc —
klusums.

Es klīstu brīvības telpā,
es dzirdu čukstus un domas,
bet neklausos,
jo manī ir klusums,
manī ir miers.

Drūmas sejas, bailīgi vārdi.
Vai vainas apziņa,
vai visu pārliecību šaubas?
Šie jautājumi pieder dzīvei.
Vai jūs ko jautājat man?
Manī gul aizmirsti vārdi
un neizteiktas domas.
Nozīmi meklējiet citur.

Vai patiesība jūs baida?
Vai atbaida gaisma, vai
fakts, ka es esmu?
Ar sīkumiem jūs piepildāt dzīvi!
Jūs vēlaties brīvību, bet domas ieslēdzat
līkmju lādē.
Atslēga pazudusi.

Tagad skaitiet savus pātarus —
šausminieties!
Es uzdrīkstējos —
uzdrīkstēties ir grēks!

Kad gaisma aust un parādās saule,
viņa aicina lidot sev pretī.
Jūs pārvērtāt savus spārnus putekļu slotās,
lai varētu palikt uz vietas.

Es uzdrīkstējos —
uzdrīkstēties ir grēks!

PRET DEBESĪM

Ja spētu,
kā vilks
es mēness naktī pret debesīm paceltu galvu,
sauktu
tos dīvainos paisumus un bēgumus, kas mēness-
sērdzīgam augstumos staigāt liek.
Pret debesīm
gribētu kliegt
savu prieku un šausmas . . .
Nakts
ietinusi izsalkumu uz dzīvi!

VAJAG VĀRDUS

Negribu klausīties Bahu
vai džezu —
negribu urbties kopotos rakstos
vai dzejās,
vai raudzīties eļļas krāsu sejās,
negribu rakstīt —

negribu dzīvi
caur tālskati skatīt!

Vajag dzīvu seju
un roku, un elpu
pieskārienus,
vajag soļus
un vārdus,
un skatus —

ne atskaņotus skaņu viļņus,

bet tiešus un īstus,
klusus vai priecīgus

vajag vārdus!

Tikai vārdi var aizdzīt tumšo un pelēko,
tikai vārdi var izglābt šo nakti!

SARKANS MĒNESS

Sarkans mēness liepu zaros
aicināja: neapstājies!
Aizej pretī rīta gaismai . . .

Vientuļš putns, tumša taka
sauca: aizej tālāk šonakt —
aizej pretī rīta vēsmai,
liepu zaros nogrimušai.

Zaļi kalni,
zila gaisma,
mēness sārtais
skumju dienu nezināja . . .

*
* *

Viena doma —
pēkšņi atraisās un aizpeld
vasaras vakara miglā.

Viena liesma
pēkšņi atraisās un izdziest
vienas vasaras naktī.

NEŽĒLĪGI . . .

Cik dīvaini, ka mēs to nezinājām,
ka mūsu starpā strauja upe augs
un pārvērtīs mūs divās klinšu kraujās,
un nežēlīgi vienos mūs un šķirs.

Mēs raugāmies uz strauja spēka plūsmu,
un mūsu skati dziļāk sevī grimst.
Aug dalītāja upe palu dzelmēm
Un garāmejot norauj gredzenu.

Vai meklēt to, kas virpuļodams izzūd?
Kas rokām atņem spēku, izdzēs vārdus?
Kas atver neredzētu zemju vārtus,
Bet neļauj kājām soli tālāk spert?

Cik dīvaini, ka mēs to nezinājām . . .

NEBIJ SPĒKA

Paiet dienas.
Rožu smarža
aizver durvis —
nava atveramo vārdu:
nava tevīs.

Rožu vārti vedināja —
nebij spēka
pieiet tuvāk burvju lokam,
nebij spēka tavām rokām
tālāk aicināt . . .

PILSĒTAS MURGS

Mākoņu sikspārņi matos ķeras,
krūtīs plēš gaiss.

Sirds ir samalta ielu bruģos,
kur pilsētas soļiem pāri iet.

Ne zvani, ne dziesmas, bet āmuri skand
zaļu un sarkanu uguņu ritmā.

Palīgā saucieni atduras skatlogos,
ietinas caurspīdīgos, krāsainos papīros.

Bez neviena pirkstu nospieduma
Dvēsele izsvērtā laikmeta svaros.

Murgs! Laikmeta pilsētas murgs!

Londonā 2. II 65.

ES ESMU TORNIS

Es esmu
tornis.

Es esmu
uguns!

Vārda man nav . . .
Es paceļos pāri miglai un dūmiem, kas ceļas un grimst.

Zem manis
tukšums
maigi
aicina
klāt.

Aicina nogrimt
un atspoguļot . . .
Nav ja nekā!

Es esmu bāka, es nedrīkstu grimt!
Es esmu bāka, es nedrīkstu grimt!
Lai debesis tiecas uz leju!

Plūdi
un liesmas,
un lūgšanas līgojas apkārt.

Zeme un mākoņi klie dz.
Es nespēju līdzēt,
ne galvu liekt!

Klīntis rūsganās,
Es mīlu jūsu aukstumu aso, kur sūnām nav vietas —
kailumu skaisto, neaizskaramo dvašu . . .

Es esmu bāka, es nedrīkstu grimt!
Es esmu bāka, es nedrīkstu grimt!
Lai debesis tiecas uz leju!

Es esmu apvārsņa ievilkta svītra,
kam jāpastāv! . . .
«Atstāj pamatu, pamet zemi zem sevis,
atraisies
no visām
lūdzošām
rokām!»

NENĀC TIK TUVU

Vēji ap mani zuzo,
vēji dzied!
Nenās tik tuvu,
Nenāc! Tava dvaša var mani aizludināt —
tava dvaša var mani aizludināt
vējiem līdz . . .

ES VĒLĒTOS

Es vēlētos dāvāt veselu mūžību
mīlestības
tam, kas sakās esam bez jūtām,
lai arī viņam
sirds top pilna un paliek vēl pāri
citiem ko dāvināt.

Es vēlētos viņam dāvāt visu vasaru
saules lēktus,
lai no viņa rokām plūst siltums
un klusa laime,
kas arī manī var atbalsoties
un augt . . .

Es vēlētos izteikt visu zemju
vismīļākos vārdus —
no viņa klusajām acīm un lūpām
atbildi gaidot . . .

TAVAS GLADIOLAS

Tavu gladiolu vaska mirdzums
un aukstā smarža,
viņu statujiski mēmais klusums
baida.

Tavu gladiolu ziedu viedums
un spilgtās krāsas
kā lepna sabiedrība
mani projām raida.

PELDĒŠANA

Peldu un peldu —
un ja nu kādreiz izpeldu malā
kādā skaistā
Krūzo salā,
ko tad?
Kā tad attaisnošu savu jaunizglābto miesu?

Varbūt tomēr labāk palikt par zivi
un kārām žaunām tvert
katru vilni?

Bet varbūt vislabāk
nogrimt visdziļāk
un sajust to smagumu, kas grimušus kuģus glāsta.

Salipuši ap mani būs pārļu un gliemežu vāki,
un lielas melnas zivis
netiesādamas raudzīsies
uz mana greizā vraka pusi.

VIENTULĪBA

Es nobijos, kad ieraudzīju tevi
simtu acu drūzmā —
un tu uz mani biji
ilgi skatījies.

Es nobijos, jo tavās acīs pēkšņi
mana vientulība patvērās . . .

JA MĒS SATIKTOS

Ir labi,
ka okeāni
mūs šķir.

Ja mēs satiktos —
viens otra tuvuma žilbināti,
ieplestos kā pāvi —
un vai nu iemīlētos,
vai kautos!

TAVA ZINĀŠANA

Tās domas, ko sēju,
vai tu no acīm jau izlasīji?

Un vārdus un jūtas
no lūpām
uzminēji?

Pat soļi un pieskārieni
jau simtkārtīgi tevī piedzīvoti . . .

Tavu zināšanu mīlot,
iešu tai apkārt,
mezglus sienot.

ŠAI ZEMĒ

Šai zemē ap kamīnu kavē sev laiku
dienu zīmes un punkti.

Attieksmes rodas un irst —
ap glāzēm rotājas ogļu elpa
un galvā tvans.

Šai zemē ar kvēli runā
tikai uguns . . .

PUĶES

Puķes —
kā meiteņu acis
raugās pasaulē svešā.
Kur saule?
Kur debess plašā?

Stikla trauks,
un galda virsmas
spuldzes gaisma krīt.
Ne vējš, ne putni —
bet cilvēku balsis
lika jums nodrebēt.

UZ IELAS

Saulrieta debesis atspīd uz ielas.
Daži lietus pilieni nokrīt
no mākoņa balta —
uz vizoša trotuāra
aug varavīksna.

VARBŪT

Varbūt,
raugoties kādā gaišā sejā,
minēšu garas
neatminamas mīklas . . .
Varbūt
tikai no acīm vien zīlēšu,
svēršu un mērīšu
un pareģošu . . .
Varbūt
no plaukstu vārdiem
kā no grāmatas lasīšu
un beidzot sapratīšu to,
ko jau zinu.

ATGRIEŽOTIES

Atgriežoties pār tiltu,
domas plūst tālāk nekā ūdeņi,
bez saules krāsojot zeltā
mūžīgo ritēšanu.

NO TUMŠĀM SAKNĒM

Izaugi
no tumšām saknēm —
no dziļumiem, kur saule neiespīd.

Par spīti sīvām sulām,
izplauki,
ērķšķains zieds.

Kam sevi saulē cel?
Dziļāk zemē
lai tavas saknes

ceļos samainītos
savu dienu meklē . . .

JUBILEJA

Vīns — jubileas vīns
kā asinis,
nē — kā fantāzija plūst,
un skaidrāka kļūst šī diena.

Mūzika ir aizraušanās —

Bērnības sapņi.

Kādreiz klavieru taustiņi pauda
virpuļojošo ritmu,
Kādreiz dzīve bij ritms
un pasakaina dvesma.
Baskājaina virpuļo mūzika manā dzīvē —
es esmu
šī takts.
Nedali mani atslēgās, notīs —
Dienas ir dzīvības pilnas,
tajās skan
te Bahs, te džezs.
Manas dzīvības stīgas
nepretojas —
es virpuļoju pretim
sava gadsimta dienai . . .

SĒKLA

Kaut kas vienmēr rodas un zūd.
Tikai daba
paliek nemainīga savu puķu ziedēšanā.
Vienmēr ir kāda sēkla, kas
gatava atsākt dzīvi,
kad pienāks laiks —
kad kāda roka
palīdzēs atrast zemi.

SATURS

	lpp.
Prievīšu raksti	3
Tai dienā jūrai	
Pie jūras	
Rīgas vārti	6
Vasara	8
Vasaras lietus	
Vecā dziesma	
Ieva	9
Klusums dzied	10
Tērauda sirds	
Pīlādžu vasara	
Retums	11
Londonas baloži	
Uzdrīkstēties	12
Pret debesīm	13
Vajag vārdus	
Sarkans mēness	14
Nežēlīgi	
Nebij spēka	15
Pilsētas murgs	
Es esmu tornis	16
Nenāc tik tuvu	17
Es vēlētos	
Tavas gladiolas	
Peldēšana	18
Vientulība	
Ja mēs satiktos	
Tava zināšana	19
Šai zemē	
Puķes	
Uz ielas	20
Varbūt	
Atgriežoties	
No tumšām saknēm	21
Jubileja	
Sēkla	